

Måske synopsis om et teaters fødsel

Per-Olof Johansson – blev træt af at argumentere og fandt på følgende udvej, som andre måske kunne bruge:

Der kan argumenteres pro et contra i spørgsmålet. Der er blusset en debat op om, hvorvidt kunstnere reelt står til rådighed for arbejdsmarkedet når de er på supplerende dagpenge.

Debatten er blevet til en debat om kunstnernes vilkår. Kunstens vilkår.

Da faldt følgende historie ham ind. Det er ikke en påstand om at sådan var det, det er en potentielt mulig version af historien. En historie skal jo starte et sted, det er historien om ægget og hønen om igen. Nu starter han med hønen i stedet for ægget. Ægget er nemlig allerede godt kendt under navnet Dr. Dante. Hønen er kun en rugemor – hvilket som bekendt også virker.

Stykket starter med en møbelforretning, der går rigtig dårligt. Man kan altid finde på nogle grunde. Forretningen var for stor til en lille by eller ikke stor nok, eller ejeren havde ikke forstået, hvilke nye kunder, det var, som flyttede til byen, sortimentet var måske simpelthen forkert.

Stor var forretningen imidlertid, der var mange kvadratmeter at holde varme og så kørte økonomien der ned ad.

Revisoren træder til, noget må gøres for at redde den gamle ven. Ups!

Byrådet har vedtaget en byplan og endda en lokalplan. Møbelforretningen er simpelthen udlagt til parkeringsareal. Der er ikke sat tid på, og da huset stadig ligger der 30 år efter var det jo ikke fandens vigtigt kan man nok forstå. Det var bare sådan en planlægning 'for en sikkerheds skyld'.

Revisoren skrev et brev til kommunen for møbelhandleren og forlangte, at kommunen overtog hus og grund, som de med deres planlægning havde gjort usælgelig! Og sådan gik det, kommunen stod med en tom møbelforretning.

Ægget er allerede lagt. Nogle unge mennesker laver teater i byen, låner den ene hal og så den anden hal og opfører selvsikre stykker. Alle er imponerede. Hvad kan det ikke blive til.

Hvis det nu var, som han fortæller, så skal der være en person med en ræv bag øret. Hvis hjerte brænder for teaterbørnene, men det er sjældent nok til at få en appelsin i turbanen. Vedkommende kan komme med noget mere.

Han/hun kan komme med en trussel. Møbelforretningen står jo tom. Alle kan se, den står tom. Ingen vil bruge den som forretning, og bo i den kan man ikke – hvis man da ikke er bz-er. Der er mange unge mennesker i byen, med gode kontakter i hovedstaden – hvem siger de ikke får lyst til at flytte ind. Hvad med at komme dem i forkøbet – lån hele herligheden ud til teaterbørnene, få positiv respons i stedet for en negativ opslidende besættelsessag!

Nogen på den anden side af bordet slår til. Hvis personen ikke blot er en med to kasketter, hvad jo også kunne være en mulighed.

Nu udvikler ideen sig, for de teatertossede overtager virkelig hele butikken. De bliver dygtigere og dygtigere. Men den slags dygtighed kræver hårdt arbejde. Der skal både skrives, saves og hamres, og øves og øves. Til hver eneste forestilling. Meningen er jo ikke bare at fyre en enkelt forestilling af. Der tænkes i teaterliv for livet. Penge – bob-bob.

Der arbejdes si, der arbejdes så, men der er også noget med regler og systemet, her må der laves lidt research baglæns for at afdække, hvordan nu reglerne var dengang. Mange flyttede simpelthen til København, for dér var der ingen som opdagede, at nogen faktisk havde fuldt op at gøre med noget, de ikke fik en klink for, så de kunne leve ok et stykke ad vejen af dagpenge. Dette overlevelseshøjdepunkt hører ikke til småtingsafdelingen, det var alfa og omega for at scenen kunne overleve i flere år.

Mange år senere er det hele en succesrig historie. Nederlag og pengemangel er forsvundet i historiens sump. Ægget er i bevidstheden vokset sig større og større, det er et strudseæg, skønt der var nu aldrig nogen som stak hovedet i busken, måske var det et ørneæg? De næsten illegale penge blev afløst af rigtige støttekroner og systemer og egnsteater, og butikken ligger der stadigvæk, skønt renoveret og en anelse udvidet.

Begyndelsen blev – kanoniseret. Den er måske ikke blevet det helt endnu, men pladsen i den danske teaterhistorie er så sikret som Jeppe på bjerget. Historien vil igen og igen blive trukket frem. Så pludselig – rives tæppet til side – kan man kanonisere noget, som havde en start som denne, kan man kanonisere noget der, som beskæftigelsesministeren udtrykker det – er misbrug.

Succes'en var en misbruger historie.
Fra nu af skal der ikke kanoniseres misbrug, selvom de er ganske uegennyttige, vigtige bidrag til dansk kultur. Jeronimus skal endnu engang triumferende afslutte et stykke dansk kulturhistorie!

08-01-2008